

אלא מפני שאני אשה. ולא אעשה זאת רק בשביל הגברים. זה יהיה בשבילי, כי אני מסתכלת בעצמי בראי. מי שאמר שהופעה חיצונית איננה חשובה — שיחשוב טוביטוב. זה חשוב מאוד. יופי, כמו כסף, הוא כמו מפתח, שפותח דלתות בחיים. אני לא חושבת שדוגמנית צריכה לפרוש אחרי גיל 30. באירופה, הרוג' מניות הכי חמות, הכי מבוקשות, על המסלול, הן נשים שעברו את ה-30. האופנאים מחפשים אשה, קלאס, כגרות, יופי שקט. זאת עובדה. אם דוגמנית מתאימה את עצמה לגיל שלה, זה בסדר. אני לא מנסה, על המסלול, להיראות צעירה יותר. אני מראה לנשים כגילי, או מבוגרות ממני, את היופי של גיל 33.

מעולם לא אהבתי לרגמן בגדיים, אבל הוכרתי לעשות זאת. מילא, אם היה מדובר בתצוגה מכובדת, במקום מכובד. אבל כשמדובר בחלטורה בריס-קוטק, אנשים מתעניינים רק בגוף של הדוגמנית, לא בגדיים.

הפסקתי להופיע בבגדיים כשהייתי בת 25. קודם כל התביישתי. שנית, אני אשה רוזה. הרגשתי שאני רוזה מדי מכדי להופיע בבגדיים, כי הגברים כאן מעדיפים לראות, בבגדיים, אשה מלאה יותר. לא איברתי מהפופולאריות שלי כדוגמנית משום שהפסקתי להופיע בבגדיים. להיפך, קיבלתי יותר כבוד.

כיום, כשאני עולה על המסלול בתצוגת-קייק, אחרי שורה של רוג' מניות צעירות בבגדיים, אני מקבלת מחיאות-כפיים טוערות. שאלתי את עצמי — למה הם מוחאים לי כפיים? ההרגשה שלי היא: הם מכבדים אותי על ההחלטה הנכונה של להופיע בבגדיים.

אני לא דואגת למה שיהיה אחרי שארד מן המסלול. אז יהיה הזמן הטוב ביותר שלי. יש לי תוכנית: לחזור לארצות-הברית, לארגן תצוגות-אופנה בקרב הקהילות היהודיות. אעשה הרבה יותר כסף מאשר בתור דוגמנית. חוץ מזה, אמריקה היא ארץ המולדת שלי.

אני אוהבת את ישראל. הארץ הזאת היתה טובה אליי. האנשים שבה היו טובים אליי. אבל אני מתגעגעת הביתה, ואחזור לשם. זה יקרה די בקרוב.

אין משמעות לגיל!

קארין דונסקי: אנשים כאן לא מאמינים, או קשה להם להאמין, שאכן קיימת ירידות בין דוגמניות. כולם יודעים שזוהו מיקצוע תחרותי ביותר, ויושבים שרוגמנית לדוגמנית — זאבה.

לתיזה הזאת יש סיבות אובייקטיביות: הרוגמנית היא עצמאית, דואגת לעבודתה, שהיא מקור פרנסתה. מצד זה גורם לדוגמניות, מטבע הדברים, להתחרות זו בזו לעיתים קרובות. אבל למרות זאת, יכולה להיות ירידות.

אנבל מעולם לא הסתירה את גילה. פער-הגילים בינינו הוא די גדול, והיא תמיד הממיאה לי שלמרות הפער, אני לא נראית מבוגרת ממנה. יש פירגון בינינו, באמת.

כאשר היא התחילה להורות רוג' מנות, היא אמרה לי שהיא אוהבת את צורת-העבודה שלי, את הילכת על המסלול, ושאלה אותי שאלות על, למרות שהיא אחת הדוגמניות הטובות ביותר בארץ. עורדת אותה בכל הקסור הלוואה. העדפתי, כמורה, שהקולגה שלי תהיה מיקצועית.

אנחנו מוונות זו את זו, יודעות לקבל ביקורת אחת מהשנייה, ויש ביקורת, ביקורת בונה. יש, כמובן, גם מתחים בינינו, אי-הבנות קלות, כמו שקורה לפעמים בין בעל ואשה. כרוב המיקרים, אחי ויכוח אנחנו יוצאות חזקות וקרובות יותר.

אני לא מאמינה שיש חברות בין הרוגמניות. אנחנו יוצאות-דופן, ולכן כל הזמן מחפשים אותנו. אולי מנסים לסכסך בינינו, אני לא יודעת.

הבעל ביקש לפסול את השופט במישפט מזונות — מפני שהוא הרעיף מחמאות על אשתו הנחמדה

השופט והגברת

לבעל זנר, שאל אותי, מה יש לי נגד אשתך, הסברתי שהיא שקרנית, בלופרית ואני לא יכול לסבול זאת, כי היא מניפולטורית ואיברתי בה כל אמון. בית-המישפט היה חוזר על כל דברי, בלעג, כאילו הדברים שאני אומר הינם חסרי חשיבות בעיניו. כישביה האחרונה שהתנהלה בלישכה, חיקה בית-המישפט הבעות-פנים ותגובות שלי וחזר עליהן כאופ מודגש בתנור עות-ידיים ובהבעות-פנים משלו, שלא חותירו ספק ליחסו כלפי וכעסו עליי.

היא כזאת שלא היה ביכולתי להמשיך לחיות אתה, ולכן עזבתי אותה. **„שקרנית ובלופרית“** בעל הסביר לשופטת אבנור כי כתב לה מיכתב תחת לנקוט בה ליד הרגיל לבקשה לפסילת שופט, מכיוון שעורכי-הדין שלו, אף שהם חושבים כמוהו, אינם רוצים להגיש בקשת-פסילה, ומחוסר ברירה הוא מבקש זאת בעצמו. השופטת נחנה אבנור העבירה את המיכתב לתיק בית-המישפט שבו מדר

ל א בכל יום מקבלת השופטת חנר אבנור, נשיאת בית-המישפט המ' חווי בתל-אביב, מיכתב כזה. מיכתבו של ישראל זנר (58) היה כתוב בכתב יד. הוא ביקש מהנשיאה לפסול את השופט צבי הכהן מלשכת בתי-הדין זונות של מישפחת זנר. הבעל כותב המיכתב סיפר כי: „כמעט בכל ישיבה פונה אלי השופט צבי הכהן ואומר שוב ושוב שעלי לחזור לחיות עם אשתך. הוא אומר שאינו מבין כיצד יכולתי לעזוב אשה כל-כך נחמדה.“ זנר ביקש מהנשיאה אבנור לפסול את השופט המעניש את הבעל מכיוון שאינו חוזר אל אשתו ומטיל עליו תשלומי מזונות גבוהים מאוד מדי

שופט צבי הכהן

בעל ואשה: ישראל ותמר זנר

אך יכולת לעזוב אשה כל-כך נחמדה?

החליט השופט צבי הכהן כי אינו פוסל את עצמו וממשיך לשמוע את המישפט. בינתיים יצא הבעל לפנסיה מוקדמת מהתעשייה האווירית, קיבל פיצויים, והפנסיה שאותה הוא מקבל מגיעה לסכום של 900 ש"ח לחודש בלבד. עורך-הדין שגיא, המייצג את האשה, הביא 20 עדים וכן מומחה, שהעריך את רכושו של הבעל בקנה, אשר ממנו הוא מקבל דמי-שכירות חודשיים.

פירש נכון את שאלות בית-המישפט מרוע אין הצדדים יכולים לחזור ולחיות יחד כמו שני אנשים אינטליגנטיים. מה גם שבית-הדין הרבני, שגם לפניו התדיינו הצדדים, דחה את תביעות הבעל לקבל גט מאשתו, וחייב אותו לחזור ולחיות עימה היימישפחה תקינים. האשה הכחישה שנית המישפט אמר כי אם התשלומים הגבוהים יחזירו את הבעל לאשתו יראה בכך מצווה, וטענה כי בפרוטוקול לא מצויות כל האמירות שמייחס הבעל לבית-המישפט.

כר, כדי שהשופט צבי הכהן ידע על כך. היא הסבירה למתלונן שיש הליך קבוע לבקשת פסילת שופט ואי אפשר לעקוף אותה.

זנר, שעבד אז כמהנדס בתעשייה האווירית ומשכורתו היתה 1700 ש"ח לחודש, חוייב על-ידי השופט במזונות לאשתו בסך של 1160 ש"ח. הוא הגיש בקשת-פסילה נוספת כפי שמחייב החוק, כשהיא מלווה בתצהיר קצר המפנה את בית-המישפט למיכתב שכתב זנר לנשיאה. התצהיר היה חתום על-ידי עורך-דין, כדרוש על פי החוק, אולם שמו של עורך-הדין לא היה ברור. היתה רק חתימה מקושקשת. עורך-הדין ארי שגיא, המייצג את האשה, תמר זנר, ציין לפני בית המישפט כי תצהיר כזה אינו עומד בדרישות החוק, ובית-המישפט פסל את הבקשה.

השופט אמר שאם תשלומי המזונות הגבוהים ירחפו אותי לחזור אל אשתי הוא יראה זאת כעשיית מצווה.

הבעל התלונן שיש הפלייה במישפט, מכיוון שהשופט מרעיף מחמאות על האשה ומעליב ולועג לבעל. „כבוד השופט מנסה להכריח אותי לחזור אל אשתי וברור שהוא שונא אותי מפני שאני מסרב לקבל את הוראותיו.“ ישראל זנר הוא אזרח מכובד, יליד קנדה ומהנדס במיקצועו. הוא עלה עם אשתו הראשונה ושני ילדיו לישראל לפני 17 שנה. הילדים גדלו בארץ, הבן משרת היום בצה"ל והבת כסמלית-סער בצה"ל. „הייתי נשוי לאשתי הראשונה 22 שנה. התגרשנו בצורה ידידותית לפני שבע שנים ואנחנו שומרים על קשר ידידותי מאז,“ כתב זנר.

נשאתי את אשתי השניה לפני חמש שנים, בלי לבדוק לעומק את התנהגותה ועברה. גם היא היתה גרושה ולה ארבעה ילדים מבוגרים. היא בת 48. לאחר שלוש שנים נוראות עם אשתי השניה, הבינתי שהתנהגותה

„ילד שסרח“

ב תשובה על טענות אלה הוסיף הבעל תצהיר, שנכתב בידי עורך-הדין הראשונה שלו בתיק: גילי גורביץ. עורכת-הדין אישרה כי במהלך הישיבות, נהג כבוד בית-המישפט להרעיף מחמאות על גברת תמר זנר, הניע כמה פעמים את התפעלותו ממנה, והביע את דעתו שאינו יכול

גם בבית, עם בני נואל, אני מדברת אנגלית. בני-מישפחתי הם דוברי אנגלית בלבד. הגלי הביולוגי כיום אינו משמעותי לגבי רוב הנשים. יש נשים בנות 40-פלוס שהן בשיא זוהרן. מעולם לא ביססתי את פרנסתי על עבודתי כדוגמנית. מזה 20 שנה אני עוסקת בהוראת המיקצוע והברצאות על אופנה, יופי ותזונה, ויש לי פירינק אדיר, והמון סיפוק. עצם העובדה שאינני פורשת עדיין

אני כחלטת מאמינה בחברות יפה בין שתי נשים, כשם שאני מאמינה בחברות יפה בין שני גברים. בלי פירושים לגבי השפה שבה אנו מדברות: גם אנבל וגם אני ממוצא אנגלו-סקסי, ומאחר והשפה העברית עדיין אינה שגורה בפה של אנבל בצורה אוטומטית, למרות שהיא מיכנה היטב מה אמרים, אני מעדיפה לדבר איתה אנגלית, מכיוון שזה מקל עליה. זה נראה לי הדבר הטיבעי ביותר לעשות.

— חלק מהם נשים — אינם מפסיקים להחמיא לי. ולקבל מחמאה מאשה זוהי בעיניי מחמאה כפולה ומכופלת. אני עדיין לפני ניתוחים פלאסטיים. לא עשיתי, אבל כאשר אצטרך לעשות, לא אסתיר זאת. (הצלם) סמי בן-גד צילם אותי לצילומי פורטרטים לפני שבוע. בחצות-הלילה, תוך כדי עבודה על התמונות, הוא צילצל אליי, אמר שהתוצאות מהממות, שאני נראית ר-עננה, צעירה ויפה.